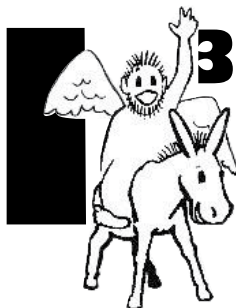

postní posele

2017-XVIII. ročník

Milý čtenáři, milá čtenářko,

Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblovy. (1. Janova 3, 8)

Bratři a sestry,

za pár dní vstoupíme do postního období. Rozumíme mu nejlépe asi jako přípravě na velikonoční svátky. My evangelici zpravidla nekonáme půst ve smyslu zřeknutí se určitých druhů potravy. Není to přece jen „věc úst“, ale smysl tohoto slova je přece mnohem širší. Jak tedy ale prožíváme tuto dobu?

Během křesťanských dějin znamenalo několikátýdenní postní období mnohem víc, nežli to, že si „něco odřeknu“. To odříkání a půst byly jen projevem něčeho mnohem závažnějšího, a sice zápasu s hříchem. Čtyřicet předvelikonočních dnů prožívali křesťané pod zorným úhlem Kristova vítězství nad zlem a ďáblem. Církev přijímala účast na jeho boji s mocnostmi zla a hříchu. V praxi se tento zápas projevoval třeba obnovou věrnosti křesťanské smlouvě, přípravou katechumenů nebo taky třeba úsilím o návrat odpadavších.

I my dnes můžeme této zvláštní době takto porozumět. Můžeme a máme se vybízet k pokání, můžeme a máme si uvědomovat, že stojíme na straně Kristově, že jsme členy pluku jeho věrných. A odtud si pak taky připomínat naši odpovědnost za bližní. Pomáhat

jim nést jejich životní břemena. Povzbuzovat v těžkostech jako jsou třeba nemoci nebo pochybnosti ve víře. V širším smyslu si máme uvědomovat svou odpovědnost za celý svět, za miliony lidí ohrožených hladem, válkou a katastrofami různého druhu. I letos bude probíhat postní sbírka Diakonie, tentokrát na lidi v uprchlických táborech na západě Barmy.

Půst. Příležitost k vnitřnímu usebrání a ke konání dobra. Pěkně to kdysi pověděl kněz od pražského Týna, páter Jiří Reinsberg: „*Význam postu spočívá v tom, že se člověk dostane do pravidelného tréninku. Protože se vrací ke svým věcem. A když se takhle zvládá, když o sebe bojuje, když se sebou trénuje, tak ušetří. Neutrátí. Zbude mu. A když mu zbude, přichází najednou na to, že je totiž někdo, kdo má, kdo je volný, a tudíž může dělat plno hezkých věcí. Může rozdávat. Tím vytváří příjemné prostředí se svým sousedem, který případně nemá, nebo který potřebuje...*“

Přeji požehnanou, klidnou, ale hlavně smysluplně prožitou postní dobu.

Váš Jan Lukáš, farář

Začíná březen, jaro už je na dohled. Začne také předvelikonoční postní období. Doba, která pro nás neznamená ani tak potravinový půst, jako spíš čas na zamyšlení se nad životem. Svým, nebo společenským. Ve sboru, v Olomouci, v seniorátě, církvi, nebo také v Evropě, v české a moravské zemi, Evropě... nakonec i ve světě. Všechno se nás týká, všechno na nás působí.

Všechno souvisí se vším. Stejně jako minulost, současnost i budoucnost. Ačkoliv pamětníků Velké války je už minimum, její nedávná připomínka osvětlila vyprávění našich prarodičů, kteří ji zažili. Stejně je to i s další generací, která zažila II. světovou válku. Opět to nepochopitelné Kainovo puzení zbavit se bratra Abela. Na počátku jednoduchá bratrovražda se rozrostla v dějinách do milionů obětí...

Současné archivy vydávají až neuvěřitelná svědectví o krutostech generací a vedou k otázkám, proč se lidstvo chová tak nepochopitelně, když od stvoření světa má návod, jak žít krásně a spokojeně.

Postní období je příležitostí zbavit se všeho, co nám zatemňuje vědomí a zakrývá reálný pohled. Nákupní, uklízeč, bavící mánie k ničemu nejsou. Ani vnitřní zatvrzelost, pocitu ublíženosti, odporu, nenávisti nejsou k ničemu. Možná jste už zažili blaho jednoduchosti, prostoty, pokoje... přemýšlení o krásách stvoření s pohledem upřeným na Krista, na tu cestu jasnou a smysluplnou....

Šťastné putování po Boží cestě vám přeje

Ivana Jenišťová

K Lutherovu výročí

„Hudba je jedním z nejkrásnějších a nejnádhernějších darů Božích. Je jedním z nejlepších umění. Noty oživují slova. Hudba zahání duchu smutek, jako bychom se dívali na krále Saula. Je nejlepší útěchou pro zarmoucené lidi, jí se srdce upokojí, občerství a osvěží.“

Martin Luther

Na kazatelně jsme přivítali hosta - bratra seniora Marka Zikmunda z Přerova

V neděli 12. února jsme měli Sborový den na kterém jsme přivítali hosty. Jedním z nich byl bratr senior Marek Zikmund z Přerova.

Po druhé písni bratr senior nejprve převzal děti, aby je slovem vyprovodil do nedělní školy. Pak už znělo kázání na slova Starého zákona (Ozeáš 14, 2-6), jenž – jako ostatně celé Písmo svaté – oslovuje už celá tisíciletí

člověka ve všech životních situacích. Br. senior Marek Zikmund zahájil kázání:

„Bratři a sestry, předminulý podzim jsme se vypravili s faráři a farářkami našeho seniorátu do Osvětimi, na místo největšího vyhlašovacího tábora z 2. světové války. Kdo z vás navštívil toto nebo jiné podobné místo, víte, jak to na člověka zapůsobí. Deprese z toho,

co všechno dokáže člověk, jak umí být vynalézavý při likvidování nepřátel, nebo těch, kteří byli zkrátka jiní. Slyšeli jsme spoustu výkladu, viděli jsme tony ostříhaných vlasů, dětských i dospělých bot, pece, plynové komory... Vzpomínal jsem na ty, kteří tím peklem prošli, přežili a vydali o tom svědectví, např. židovský myslitel Elie Wiesel. A především na ty statisíce, které zde trpěly a přišly o život. Byli zničeni, zpopelněni, přesto jejich jména (ne všech, ale většiny) jsou zaznamenána. Bůh nezapomíná. A neměli bychom zapomínat ani my. Ne však kvůli tomu, abychom ukazovali na viníky, nebo se jen donekonečna ptali: proč k takovým krutostem došlo? Jak se to mohlo dopustit? Tak bychom jen mluvili o druhých. V tuto chvíli naslouchejme hlasu, který možná provokuje, ale který i v totálním zmaru a konci vidí šanci na nový počátek:

Navrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu. Neboť jsi upadl pro svoji nepravost.

To Izrael slyšel vždy, když šlo do tuhého, když se něco pokazilo. A měl pátrat, ptát se po tom, ne kdo za to může, ale kde on sám se provinil (*upadl jsi pro svou nepravost*). Zní to na místě bývalého vyhlašovacího tábora hodně nemístně, jakoby si za to vše Židé sami mohli. Pochopitelně že ne, ale Boží slovo platí i tady, a oč je jeho výpověď provokativnější, o to víc se zařizne do našich uší a myslí. I my jsme, spolu s Izraelem adresáti těchto slov. I na nás se Ozeáš obrací, osobně a vášnivě, jak to umí právě on. A tak mu také vášnivě naslouchejme.

Vezměte s sebou tato slova, obraťte se k Hospodinu.

Byla to nejen slova vyznání víry (*Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný*. Dt 6, 4), která měli mít Izraelci stále před očima jako připomínku, ale také vyznání vlastní viny, pokání, mělo být každodenní výbavou.

To proto, že pokání znamená návrat, přivracení se k Bohu, uzdravení, překonání zla. To je velký objev židovské i křesťanské víry, zásadní pro život každého člověka i celé společnosti. Podle Talmudu je pokání jednou ze sedmi věcí, které byly Bohem přichystány ještě před stvořením světa. Takovou pokání mělo a má vysokou hodnotu. Dopředu nabízí možnost se odvrátit od zlého. Hospodin věděl, jak snadno člověk podlehne zlu a tak mu dává šanci se z něj vymanit. Taková šance je dána každému člověku. Cituji z Talmudu: „Svatý, budiž pochválen, vybízí národy světa k pokání, aby je mohl přivést pod svá křídla.“ Bůh tak miloval svět, že dal člověku možnost pokání – aby mohl zlé měnit v dobré, konec v nový začátek, bezmoc v novou naději.

Dnes lidem přijde pokání jako příliš slabý, až směšný nástroj ke změně, spíš jako útěcha pro svědomí, když vše ostatní selže. Výzvy k lítosti se považují za dobré leda pro slabochy, nebo pro ty, co už všechno ztratili. – Anebo je to ještě jinak? Možná lidé odmítají pokání z toho důvodu, že si jednoduše nechťejí

připustit vlastní selhání. Netouží si připomínat své chyby, slabosti, zrahy, zraňující slova, to všechno raději nechávají pod koberecem minulosti. Co bylo, je pryč. Zastánci tlusté čáry za minulostí říkají, že doby minulé je nutné nechat historikům, i se všemi křivdami, vraždami, krádežemi, vyháněním z domovů. Vlivem toho žijeme ve zvláštním světě: kde nebyl zločin potrestán, jakoby žádný ani nebyl. A kde není žádné provinění, tam není ani žádná lítost. K pokání, k usmíření, k uzdravení tak nemůže dojít. Proto je možné, že naše společnost tak zhrubla, zcyničtěla a z vulgarizovala se, včetně nejvyšších pater politiky. Češi nevyhledávají osobní vztah k Bohu snad právě proto, aby se jich Bůh na něco nezeptal. To je projev vážné duchovní i duševní nemoci. Pak se snadno stane, že nevidíme-li nepravosti své, vidíme je o to víc na druhých: v této době na cizincích, na jinak mluvících, na těch, kdo ohrožují náš klídek, naše křesťanské hodnoty, třebaže o nich lidé nic nevědí.

Je možné to změnit? Je možné uzdravení? Určitě ano, jen pustíme-li si před oči zlo, které jsme sami spáchali. Není to nic jednoduchého, připustit si vinu za něco, špatné rozhodnutí, neuvážené jednání... Ale má to smysl. Jen tak si do našeho srdce najde cestu lítost. A pak jsme schopni volat: *Promiň nám všechnu nepravost...* Odpusť nám, Bože, naše křiváry, podrazy, chvíle, kdy jsme jen sami mluvili a nenaslouchali, kdy jsme zapomněli, jak moc bylo nám odpuštěno a nenabídli jsme ruku druhým... K tomuto kroku není nikdy pozdě. Ani tehdy, když se situace zdá naprosto neprůchodná. Talmud k tomu povzbuzuje: „Synové moji, otevřete pro mě skulinu pokání úzkou jako ucho jehly, a já pro vás otevřu brány, skrze něž mohou projet vozy a kočáry.“

V biblickém textu tady dochází ke změně. Po tom, co člověk výzvu k pokání přijímá, co

vyslovuje prosbu o odpuštění, odpovídá Bůh přímou řečí: *Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil.* Dojde-li člověk až sem, najde-li sílu k pokání, k odpuštění, je slyšet Boží hlas. Bůh se sám obrací k člověku, mluví s ním, uzdravuje jej od zlého, odpouští a do jeho tmy pouští světlo. Proto má pokání takovou hodnotu – je krokem k očistění minulosti, narovnání přítomnosti, uzdravení vztahů, ke smíření.

Pro Židy je pokání darem, připraveným ještě před stvořením světa, křesťané je někdy nazývají druhým křtem (křtem slz / Řehoř Naziánský: namáhavý křest). I tento „křest“ má následek zrození nového člověka, sice stále náchylného ke zlu, ale s vědomím, že mu bylo a kolik mu bylo odpuštěno, že je přijímán. Kající lítost, ve světě považovaná za nepotřebnou veteš, činí z člověka hlubokou, autentickou osobnost, která si je vědoma svých omezení, svých přešlapů i darovaného odpuštění. Takový člověk je schopen na odpuštění budovat vztahy, mezi svými nejbližšími i všemi dalšími. Jelikož ví, že pokání a odpuštění je jedinou zbraní proti hříchu a lékem na uzdravení.

Takový člověk, přidává Ozeáš, *rozkvette jako lilie, zapustí kořeny jako libanonský cedr*, s takovou vnitřní krásou a pevností.

Milí přátelé, vezměme s sebou tato slova, ať se vydáme kamkoliv. Bude-li pokání, obrácení k Bohu, našim východiskem, naší denní výbavou, s Božím pozhnáním se nemíneme. Amen.“

Po bohoslužbách Sborový den pokračoval představením nového zpěvníku (br. Jiří Pejla, najdete v Poslu 4) a společném jednání sboru o připravované změně vysluhování Večeře Páně, o níž se má hlasovat na VSS v březnu.

Sborový den 19. 2.

Krásnou atmosféru besedy s Jiřím Pejlou o přípravě nového církevního zpěvníku umocnilo sborové provedení několika písní...

... i v doprovodu Consonare.

Skvělý guláš bratra Tošenovského chutnal všem.

Sborový program na březen 2017

5. 3. neděle	09.00	bohoslužby – 1. postní neděle VP	<i>Jana Hojná</i>
7. 3. úterý	18.00	biblická hodina	
8. 3. středa	20.00	Sešlost u Batlů	
9. 3. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
	13.00	pobožnost Diakonie D. Moravice	
10. 3. pátek	16.00	náboženství	
	17.00	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
12. 3. neděle	09.00	bohoslužby - Výroční sborové shromáždění	<i>Jan Lukáš</i>
	13.00	bohoslužby	DD Chválkovice
	14.30	bohoslužby	DD Hrubá Voda
13. 3. pondělí	18.30	schůze staršovstva	
14. 3. úterý	18.00	biblická hodina	
17. 3. pátek	16.00	náboženství	
	17.00	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
19. 3. neděle	09.00	bohoslužby – 3. postní neděle	<i>Jan Matějka</i>
	18.00	benefiční koncert pro BJB	
21. 3. úterý	18.00	biblická hodina	
22. 3. středa	18.00	Dobrá večer s hudbou KEA	
	20.00	Sešlost u Šveců	
23. 3. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
24. 3. pátek	16.00	náboženství	
	17.00	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
26. 3. neděle	09.00	bohoslužby – 4. postní neděle	<i>Jan Lukáš</i>
	14.30	ordinace výpomocných kazatelů MSS	<i>Daniel Ženatý</i>
28. 3. úterý	18.00	biblická hodina	
29. 3. čtvrtek	13.00	pobožnost Diakonie D. Moravice	
30. 3. pátek	16.00	náboženství	
	17.00	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
2. 4. neděle	09.00	bohoslužby – 5. postní neděle	<i>Jan Lukáš</i>

- setkání VŠ mládeže – podle dohody
- každou neděli v 18.00 volejbal
- maminky s dětmi podle dohody

Ze sborového života

Zpráva z únorové schůze staršovstva

Úvodní pobožnost tentokrát připravil br. farář Jan Lukáš. Soustředil naši pozornost na pasáž z knihy Václava Vacka Pozvání k večeri Páně.

Po schválení zápisu z minulé schůze, kontrole zadaných úkolů a zhodnocení uplynulého období se staršovstvo věnovalo přípravě Výročního sborového shromáždění. **Posel se zprávami pro VSS** by měl vyjít 5. 3.

Z hospodaření: Staršovstvo diskutovalo plán výdajů na udržovací práce, zejména opravu oken (výběr firem). Sestra Řezníčková připravila výkaz o hospodaření, staršovstvo s ním bylo seznámeno.

Praxe vysluhování Večere Páně: Staršovstvo souhlasí s návrhem br. faráře otevřít ve sboru diskusi o častějších vysluhování Večere Páně. Veřejná diskuse je plánována na Sborový den 19. 2. V návaznosti na pozitivní reakce je možno podat návrh na změnu praxe vysluhování Večere Páně v našem sboru na Výročním sborovém shromáždění.

Z různého:

Jarní úklid byl stanoven na dobu před svatodušními svátky (29. 5.–3. 6.). Předpokládáme tradiční průběh: zapisování jmen k seznamu potřebných prací.

Úprava zahrádky: organizačně zaštití br. M. Vraj.

Zahraněční kontakty: Již bylo ve sboru oznámeno, že se připravuje další English Camp. Prosíme zájemce, aby se zapisovali na listiny v dolních prostorách.

Do ČR přijede Dr. Borgreffe, vzhledem ke zdravotnímu stavu již nepřijede do Olomouce, bude pouze v Praze (31. 3.–4. 4.). Za náš sbor by se s ním v Praze mohli setkat br. farář a s. I. Marková.

Staršovstvo ukončilo schůzi v 21:55 písní 686 (*Radujte se v Pánu vždy*), modlitbou a modlitbou Páně.

Podle zápisu Evy Palové pro Posla zpracovala Jana Vrajová

Narozeniny v březnu

2. 3.	Magdaléna Hebelková	18. 3.	Věra Gardavská
6. 3.	Jana Coufalová	24. 3.	Zdeňka Davidová
9. 3.	Theodor Gallat	26. 3.	Eva Kubická
11. 3.	Milan Žákových	27. 3.	Marta Palatý
12. 3.	Věra Kubíčková	29. 3.	Jiřina Fridrychová
13. 3.	Drahomíra Šimsová	29. 3.	Martin Horáček
15. 3.	Vlastimil Žert	31. 3.	Václav Dostál ml.

Úmrtí

Rozloučili jsme se 28. 1. se sestrou Oldřiškou Horálkovou (94 let)
3. 2. se sestrou Libuší Iřkovou (96 let)

Přání Janu Matějkoví, kurátorovi olomouckého sboru, k 75. narozeninám

Milý bratře kurátore, milý Jendo,

dovol, abych jménem staršovstva i jménem celého sboru Ti řekla pár slov k Tvému krásnému výročí.

Být kurátorem – to člověk nedělá ani pro slávu, ani pro seberealizaci. Je to služba. Za touto funkcí je spousta práce – od přípravy schůzí, promýšlení a návrhů řešení složitých problémů, přes ty nesnadné lidské, až po nezbytnou administrativu a věci technické. Panstvo minulé doby Tě přinutilo jít ne na teologii, jak sis přál, ale na techniku, kde jsi ovšem díky svému talentu výborně obstál, a můžeš tak odborně zasahovat i do sborových věcí technických, zatímco mnozí z nás ostatních starších při jednání o technických věcech raději mlčíme. Ovšem ochotně se ujímáš i čtených kázání, která si vybíráš s příkladnou péčí. Nic prostě neděláš jen na půl.

Máš také vzácný dar – říkat věci přímo. Považuješ-li něco za správné, řekneš to. To každý neumí. Důležité je, že ke všem otázkám sborového života přistupuješ nejen z hlediska

racionálního, ale i z perspektivy duchovní, teologické.

Jsme vděční Bohu, že Tě v nedávné době provedl údolím závažných zdravotních obtíží a že se můžeme těšit z Tvé přítomnosti, z Tvého přátelství a ze všeho, co pro náš sbor děláš.

Do budoucna Ti přejeme ještě dlouho dost sil na všechny úkoly, které máš před sebou, i na ty, o kterých třeba ani ještě nevíš, ale i do osobního života – abys měl trochu klidu i času na radost z dětí, vnoučat i pravnoučat.

Ivana Marková, místokurátorka

Náš Sborový den 19. února započal křtem malého Eduarda Zuntýcha.

Libuše Išková (nar. 1920, zemřela 28. 1. 2017)

Budme pravdivi v lásce, at' ve všem dorůstáme v Krista. (Ef 4,15)

Tento verš dostala sestra Libuše Išková od br. faráře Timotea Pokorného ke konfirmaci v květnu 1934. Na bratra faráře Pokorného vzpomínala ráda a často, také na jeho děti, stejně jako na život ve sboru v době mládí. Ve 14 letech se zúčastnila pod vedením prof. Adolfa Novotného pobytu v Letním táboře Komenského – dnešní Tábor JAK v Bělči nad Orlicí.

Se zájmem jsem vždy poslouchala její vyprávění o Misijní škole v Olomouci, když barvitě popisovala průběh nedělního odpoledne, sportovní utkání i přátelská setkání při čaji.

Dokud to bylo možné, navštěvovala naše shromáždění a také ji znali v Seniorsklubu. Pro svůj vysoký věk a zdravotní potíže se v posledních deseti letech sborového dění nezúčastňovala, vzpomínala při mých návštěvách na prof. Lukla, sestry Mikšovskou, Horálkovou a Patákovou. Četla i náš sborový časopis, ale stále více se vracela do minulosti sboru.

Široká rodina z Brna a dcera Barunka z Vídně se s Libuší Iškovou naposledy rozloučily v olomouckém krematoriu v pátek 3. 2. 2017, pohřební shromáždění vedla sestra farářka Olga Tydlitátová z Brna.

Vzpomínám s vděčností na chvíle, které jsem s ní mohla sdílet.

Noemi Batlová

Dopis na rozloučenou od Zdenky Jančářové

Milý olomoucký sbore!

Od letošního ledna se naše rodina přesouvá do Opavy, do místa, odkud pocházím. Od února jsme tedy s manželem Michalem a dcerou Emou členy opavského sboru ČCE. Oficiální členkou olomouckého sboru jsem byla od září 2011. Ale už od podzimu roku 2005 jsem mezi vás nepravidelně přicházela. Jako vyplašená studentka z ruchu velkoměsta jsem kromě bohoslužeb našla útočiště i srdečné přijetí při vysokoškolských mládežích. Tehdy je vedla Barča Nohavicová a sestra farářka Rumlová. Na tyto mládeže velmi ráda vzpomínám, stejně jako na další úžasné aktivity ve sboru, kterých jsem se později ráda účastnila (Noci kostelů,

pestré nabídky koncertů a další). Jsem vděčná, že jsem se mohla zúčastnit práce v nedělní škole. V poslední době pro mě byly velkým povzbuzením pravidelná setkávání maminek s dětmi.

Na období, které jsme mohli s celou rodinou v Olomouci prožít, budeme rádi vzpomínat. Děkujeme nejen za přijetí, ale i za mnohá přátelství, která v nás upevňovala víru v našeho společného Pána, Ježíše Krista.

Zdenka Jančářová

Také my přejeme Zdence Jančářové a celé její rodině hojnost Božího požehnání v dalším životě v Opavě a těšíme se na setkávání!

Z karnevalu

Je již v našem sboru několikaletou tradicí, že po lednovém karnevalu pro dospělé přichází na řadu i (většinou únorový) karneval pro děti. Letos tomu bylo v neděli 12. 2. a příprav se tradičně ujala Adéla Gabrielová s mládežníky – Sárrou a Šimonem Gabrielovými, Zuzkou Dostálovou a Míšou Vrajevou. Ti spolu s menšími dětmi (Adámkem, Bětka) nacvičili pro tento účel také veršovanou divadelní hru. Napsala ji Lenka Tomanová a jmenovala se Legenda o svatém Jiří. Pro děti byly připraveny hry (oblíbené bylo zví-

řecí pexeso), samozřejmě tanec a skotačení v maskách, sólo taneční improvizace na moderní hudbu (Janinka), nafukovací balónky a úžasná závěrečná hostina plná chlebíčků, Sáriných skvělých muffinek, Malvinčina výtečného pudinku a všelijakých dalších dobrot, které donesly maminky i babičky. Byli jsme spolu rádi a umíme si spolu hrát!

Za vděčné rodiče

Jana Vrajevá

Milí kamarádi a přátelé,

musím se vám přiznat, že mě Pán Bůh vzal za slovo. „Tak ty si tak vyzpěvuješ o radosti, tak teď to dokaž, že smutek a žal zde zůstanou. Jen si přiznej, jak ti je, když on už tu po 60 letech není, už ti ruku nestiskne, vždycky budeš už jenom vdova ...“ a řeknu vám upřímně – sebelítost má velkou moc. Je to nejen přítakání skutečnosti, ale přímo nemoc, která, když zasáhne srdce, bolí. Ale Pán Bůh má lék i na nemoc – sebelítost. On už předem připraví potěšení při vzpomínce, když jsme se spolu naposled modlili. Mírek děkoval „za Boží ochranu a blízkost z celého srdce. Amen.“

Pak mě objala ta láska Boží. Ještě jsem žádnou písničku tak neprožívala, jako teď: Gloria, gloria, sláva na výsostech Bohu,

gloria, velký je Bůh, ...“ jakoby i nebe zpívalo zas a znovu. Bylo to nádherné – andělé ho vítali. I když je mi smutno, vím, že On už se raduje z celého srdce tam, kde není pláč ani soužení.

Ne jen to, Pán Ježíš potěšuje svoji přítomností. „Já tě neopustím, začni děkovat.“ Vděčnost je lék proti hříchu – nemoci sebelítosti. Je toho tolik, co jsem od mládí přijala nezaslouženě. Po celý život, v rodině, ve sboru. „A ty, že nemáš za co prosit?“ Třeba za děti pokřtěné v našem sboru, za br. faráře, děti, mládež, hudebníky, staré a potřebné... Pán Ježíš klepe na dveře, jen otevři, On ti ukáže, kde můžeš sloužit a prokazovat lásku.

Eva Blažková

Jednala americká pracovní skupina - těšíme se na přátele z Athens

V pátek 3. 2. se sešla americká pracovní skupina. Pokračovali jsme v přípravě kurzu letní anglické konverzace. Mluvili jsme o programu, ubytování, stravování i o tom, kam je vzít tentokrát na výlet. Příště již konkrétněji. Ale určitě si rezervujte čas od 10. do 14. července. Ti, kdo nejsou ještě zapsáni, ať se prosím zapíší.

Iva Marková

Historie Farního sboru ve Šternberku

Sbor ve Šternberku byl ustanoven až v roce 1949 z evangelíků z různých koutů republiky, částečně i reemigrantů ze zahraničí. To dalo sboru pestrost v jeho vyznání, sbor není jednoznačně konfesně zaměřen, ale lze se v něm setkat s různými důrazy.

Do roku 1620

Již od poloviny 16. století pronikaly do města reformační myšlenky. Městská farnost byla

v té době osazena luterskými kněžími. Krátce zde působila také Jednota bratrská, o níž praví Ferdinand Hrejsa ve svém díle o Jednotě bratrské, že bratrský sbor zde byl již v polovině 16. století, avšak v roce 1591 doléhají na bratry těžkosti působené knížetem Karlem z Münsterberka. V roce 1594 sněm v Přerově jen konstatuje, že v čase pokušení odstěhovali se bratři ze Šternberka do Hranic. Ve Šternberku měl sbor svůj dům s věžičkou a zvonem i své-

ho správce. Ke konci šestnáctého století byl však rozptýlen.

Zcela jinak se zde dařilo luteránům. V roce 1559 je zde potvrzena luterská církevní obec. Za již zmíněného Karla z Münsterberka tato obec kvetla, a roku 1592 byl dokonce vystavěn luterský kostel Nejsvětější trojice (stál jinde, než dnešní stejnojmenný kostel). Na sklonku 16. století zde byla i luterská škola, na které studovalo mnoho šlechticů. Roku 1614 vydal kníže Karel pro celé panství luterský církevní řád. Na luterské bohoslužby chodilo do Šternberka i mnoho obyvatel z nedaleké Olomouce.

Mezi léty 1620 a 1945

Porážka stavovského povstání na Bílé Hoře roku 1620 znamenala také konec období, kdy byla v českých zemích a na Moravě možnost hlásit se k jinému než katolickému náboženství. Všichni nekatoličtí kněží museli zemi opustit, lid se musel pokatolčit. Nejinak tomu bylo i ve Šternberku. Ačkoliv zde se vše odehrávalo přeci jen mírněji, zakončení v luteránství bylo ve městě hluboké.

Ještě roku 1624 zde luterští kněží v poklidu působí. Do konce třicetileté války se zde luteráni stále nacházeli. Rázný konec nastal až po roce 1660. V těchto letech se ještě téměř celé město hlásilo k luterství, avšak za dva roky už zde žádný nekatolík hlášen nebyl a ani po vydání tolerančního patentu v r. 1781 se zde oficiálně žádný evangelík nepřihlásil. Změna nastala až koncem devatenáctého století, kdy se ve městě opět objevují vyznavači augsburské konfese. Před druhou světovou válkou byla ve městě kazatelská stanice sboru německé evangelické církve v Olomouci. Patrně by se časem osamostatnila, avšak válečné události vše změnily. Dnes po působení luteránů najdeme ve městě jen dvě památky. Na opavské ulici se nachází tzv. Luterský kamenný kříž, jediná památka zrušeného evangelického hřbitova. Druhou památkou je kostelík Nejsvětější trojice. Není to sice ten původní, který byl postaven u hradeb, ale když byl původní kostel již v rukou katolické církve rušen, jeho zasvěcení bylo na bývalý

špitální kostelík přeneseno.

Bratři a sestry kazatelské stanice Uničov se na bohoslužby scházejí na katolické faře, společný vchod mají s muzeem.

Po roce 1945

Po roce 1945 dochází ve Šternberku k výměně obyvatelstva. Německé obyvatelstvo je odsunuto a s ním i zdejší evangelíci. Jejich místa však záhy obsazují noví obyvatelé z různých končin naší země. Mezi nimi přichází i mnoho obyvatel evangelického vyznání. Již roku 1946 vzniká ve Šternberku kazatelská stanice olomouckého sboru ČCE, z níž se v roce 1949 ustanovil samostatný evangelický sbor, jeden z nejmladších v naší církvi.

Krátce zde působil vikář Sedliský. Za působení faráře Zdeňka Bareše byla v r. 1956 dokončena přestavba sborové budovy v ulici U Horní brány. V té době měl sbor kromě

městských center ve Šternberku a Uničově čtyři kazatelské stanice v okolních vesnicích (Újezd, Dlouhá Loučka, Paseka a Krahučlín). Dalšími kazateli sboru byli faráři Josef Hromádka, Jan Amos Dvořáček, Jaromír Sečkař, František Hruška, Vlastislav Stejskal, Jana Hofmanová.

Vývoj sboru ovlivnily změny, které v regionu nastaly po roce 1989, v 90. letech 20. stol. zanikly venkovské kazatelské stanice a sborový život se v současnosti soustředí ve městech Šternberku a Uničově.

Z knihy: Církev v proměnách času

Olomoucká ekuména

V úterý 7. března 2017 v 10 hodin se bude v našem sboru konat ekumenické setkání představitelů olomouckých církví.

Zleva: 2. řada: Antonín Basler, Bohumír Vításek, Jaroslav Křivánek, Petr Coufal, Jan Lukáš, Tomáš Harastej,

1. řada: Dalimil Staněk, Vlasta Šanteková, František Hanáček, Noemi Batlová

Diakonie ČCE má nového ředitele

Novým ředitelem Diakonie Českobratrské církve evangelické se od 1. dubna 2017 stane Jan Soběslavský, který je v současné době ředitelem brněnského střediska a členem správní rady Diakonie ČCE. Do funkce jej jmenovala synodní rada na svém zasedání 24. ledna. Jeho jmenování navrhla na základě výsledků výběrového řízení dozorčí rada Diakonie ČCE.

Do nástupu nového ředitele, tedy na období od 1. února do 31. března, jmenovala synodní rada prozatímním ředitelem Miloslava Běťáka.

Synodní rada se také při svém zasedání setkala s končícím ředitelem Diakonie ČCE Petrem Haškou, aby mu poděkovala za jeho práci.

e-cirkev.cz

Ohlédnutí za farářským kurzem 2017

Jak funguje moc? Takové bylo téma letošního farářského kurzu, který se v druhé půlce ledna konal v Praze. Většina programu se odehrála v prostorách Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy.

O Božím království a lidských dějinách promluvil profesor Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy Petr Pokorný.

Moc Číny popsala profesorka čínské literatury na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy Olga Lomová. O moci médií promluvil český novinář ruského původu Alexandr Mitrofanov. Na moc a bezmoc české reformace se zaměřil Ota Halama z katedry církevních dějin Evangelické teologické fakulty univerzity Karlovy. Ředitel Ústavu mezinárodních vztahů Petr Kratochvíl promluvil o moci v politice třikrát jinak. Postřehy o duchovním vedení a doprovázení sdílel s účastníky katolický kněz Aleš Opatrný. O zkušenostech s mocí veřejné ochránčyně práv hovořila ombudsmanka Anna Šabatová.

Nechyběl rozhovor se synodní radou. Součástí kurzu byla také valná hromada Spolku evangelických kazatelů, který akci organizoval nebo setkání synodní rady se zahraničními hosty.

e-cirkev.cz

SLOVA

motto: mezilidské vztahy

*Všechna naše slova
která říkáme
mají správně znít
ano nebo ne*

*Nemyslet a mluvit
to nikam nevede
slovy můžu ranit
tebe a ty mne*

*Slova křivá, hloupá
ta jsou nejhorší
na lásku jsou skoupá
a nic neřeší*

*Slova, která těší
zaplatí nám dluh
více však vyřeší
jen samotný Bůh*

*Slovy možno hladit
těšit, milovat
lidské vztahy ladit
a mít upřímně rád*

*Nad slovy vládne slovo
ve kterém je pramen
je to slovo Stvořitelovo
a zní léčivo, ámen*

*Slova lásky, lásku množí
mají žití přizeň
a tak budme vždycky Boží
svou uhasíme žízeň!*

Pavel Janošík

Tradiční biblické texty netradičně

DUCHOVNÍ POSTNÍ VÍKEND V DOMĚ SV. JOSEFA NA STARÝCH HAMRECH

ve dnech

24.–26. března
2017

Provází:

Eva Muroňová,
Cyril Havel

„Jak lahodnou chuť má,
co ty říkáš!
Sladší než med je to
pro má ústa.“
(Ž 119, 103)

Program:

PÁTEK 24. 3.

18.00 večere
19.00 úvod
19.30 večerní program
„**Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém,
tam jsem já uprostřed nich.**“ Mt 18, 20

SOBOTA 25. 3.

7.30 ranní modlitba
8.00 snídaně
9.00 dopolední program
„**Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi...**“ Gn 1, 1
Práce s textem, prostor pro modlitbu
12.00 oběd
15.00 odpolední program
„**Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet
nocí**“ Gn 7, 12
Práce s textem, práce ve skupinách, prostor pro modlitbu
18.00 večere
19.00 večerní program
Největší dům na světě
Krátká bajka pro obveselení

NEDĚLE 26. 3.

7.30 snídaně
9.00 Bohoslužby ve FS Frýdek-Místek (FM je vzdálen 36 km)

Zájemci, hlase se

do 5. března 2017

na adrese:

moravskoslezsky-seniorat@evangnet.cz
tel. 728 289 354

Seniorátní výbor Moravskoslezského seniorátu ČCE
Vás srdečně zve na

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY PŘI PŘÍLEŽITOSTI ORDINACE VÝPOMOCNÝCH KAZATELŮ

v neděli 26. března 2017
ve 14.30 hodin v Olomouci

Ke službě slova a svátostí budou synodním seniorem
Danielem Ženatým ordinováni:

Libuše Palacká z Hodslavic
Simona Kopecká z Opavy
Noemi Batlová z Olomouce
Marie Sléřová ze Šumperka
Petr Maláč ze Šumperka
Otmár Humplík z Českého Těšína

Všichni jsou srdečně zváni!

Akce KEA Olomouc - březen 2017

7. března 2017, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

Absolventský koncert

Účinkují:
Lucie Šťastná – klavír
(ze třídy MgA. Alice Rajnohové, Ph.D.)

8. března 2017, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

Koncert mladých talentů

Účinkují:
Adam Šumník – violoncello,
Alice Rajnohová ml. – klavír

13. března 2017, 18.00 hod., Komorní
sál ZUŠ Žerotín, Olomouc

Pocita baroku

Účinkují:
žáci a pedagogové ZUŠ Žerotín a
Konzervatoře EA

14. března 2017, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

Pocita baroku

Účinkují:
žáci a pedagogové ZUŠ Žerotín a
Konzervatoře EA

15. března 2017, 18.00 hod.,
Koncertní sál ZUŠ Žerotín, Olomouc

Pocita baroku

Účinkují:
žáci a pedagogové ZUŠ Žerotín a
Konzervatoře EA

21. března 2017, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

Absolventský koncert

Účinkují:
Kristina Machačíková – housle
(ze třídy MgA. Davida Mimry)

22. března 2017, Kostel ČCE,
Blahoslavova 916/1, Olomouc,
začátek v 18.00 hod.

Abonmá - B3 „Dobry večer s hudbou“

Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

28. února 2017, 18.00 hod., Koncertní
sál KEA, Wurmova 13, Olomouc

Interní koncert

Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

Konzervatoř Evangelické akademie

Člen Mezinárodní asociace pro hymnologii, Graz (IAH)
Člen Společnosti pro duchovní hudbu, Praha (SDH)
Wurmova č. 13, 772 00 Olomouc, tel., fax: 585 208 583

více informací na <http://konzervatorolomouc-kea.cz/>

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci

Vás zve

na přednášku

Závislost dětí a mládeže na elektronice

Hostem bude

Mgr. Lukáš Carlos Hrubý – odborný ředitel

Společnosti Podané ruce o.p.s.

www.podaneruce.cz

v sobotu 8. dubna 2017 v 15 hodin

v evangelickém kostele Blahoslavova 1 Olomouc

Přednáška volně navazuje na výcvik Člověku člověkem,
který FS ČCE pořádal v r. 2015.

Všichni jsou srdečně zváni!

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

2017-XVIII. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Ivana Jenišťová, Jan Lukáš, Jana Vrajová, Dagmar Pojslová, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Laco Švec a Amos Děkaník.

Email: pirniki1@gmail.com

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 12. 2. 2017

Vyšlo: 26. 2. 2017

Uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2017

<http://www.olomouc.evangnet.cz>